

45 האָבן אויך די גולנים, וואָס זענען געקרייציקט געוואָרן מיט אים, אים פאַרגעוואָרפן.
 46 און פון דער זעקסטער שעה אָן איז געוואָרן אַ פּינסטערניש איבערן גאַנצן לאַנד ביז דער ניינטער שעה. און אַרום דער ניינטער שעה האָט ישוע אַ געשריי געטון מיט אַ הויך קול, אזוי צו זאָגן: אלי אלי למה שבקתני! דאָס באַטייט: ג-ט מיינער, ג-ט מיינער, פאַרוואָס האָסטו מיך פאַרלאָזט? און ווען אייניקע פון די, וואָס זענען דאָרט געשטאַנען, האָבן עס געהערט, האָבן זיי געזאָגט: ער רופט אליהו! און באלד איז איינער פון זיי געלאָפן, און גענומען אַ שוואַם, און זי אנגעפילט מיט עסיק, און אַרויפ־געטון אויף אַ שטעקן, און האָט אים געגעבן צו טרינקען. די איבריִקע אָבער האָבן געזאָגט: וואָרט, לאַמיר זעען, צי אליהו קומט אים ראַטעווען. און ישוע האָט נאָכאַמאָל אַ געשריי געטון מיט אַ הויך קול, און האָט אָפּגעגעבן זיין גייסט. און זע, דאָס פּרוּכט פון היכל האָט זיך צעריסן אין צווייען פון אויבן ביז אַראָפּ; און די ערד האָט געציטערט; און די פעלזן האָבן זיך געשפּאַלטן; און די קברים האָבן זיך געעפנט; און אַ סך לייבער פון די איינגע־שלאָפענע קדושים זענען אויפגעשטאַנען; און זענען אַרויס פון די קברים נאָך זיין תּחית־המתים און זענען אַריינגעקומען אין דער הייליקער שטאָט אַריין און האָבן זיך באַוויזן צו אַ סך. און דער אַפיציר און די מיט אים, וואָס האָבן באַוואַכט ישוע, ווען זיי האָבן געזעען די ערד־ציטערניש, און וואָס עס איז געשעען, האָבן זיך זער געפאַרעכטן, און געזאָגט: ער איז באַמת געווען דער בן־אלקים! און דאָרט זענען געווען אַ סך פּרויען, וואָס האָבן זיך צוגעקוקט פונדערווייטנס, וועלכע האָבן נאָכ־